

HOTELÍK *na Islande*

JULIE CAPLINOVÁ

*Vydajte sa za polárnou žiarou a vrúcnu láskou do krajiny,
ktorej vládne ľad, horúce gejzíry a legendy o elfoch.*

HOTELÍK
na Islande

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ
HOTELÍK
na Islande

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 104. publikáciu

The Northern Lights Lodge, vydaný vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd. v roku 2019,
preložila do slovenčiny Alexandra Janogová.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava obálky Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 344
Tlač THB, a. s.

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
The Northern Lights Lodge.

Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Julie Caplin 2019

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Alexandra Janogová, 2022
Cover Illustration © Kateřina Brabcová

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť
reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-267-4 (ePub)
ISBN 978-80-8090-266-7 (pdf)
ISBN 978-80-8090-265-0 (print)

Venované pravej vikinskej princeznej, mojej editorke Charlotte Ledgerovej, ktorá by však v skutočnosti nebola veľmi dobrou bojovníčkou a rozhodne by jej nešlo drancovanie. Na to je až príliš láskavá, vrúcna a štedrá.

1. kapitola

Bath

„*Q*bávam sa, že nemám pre vás nič. Poviem vám to isté, čo minulý a predminulý týždeň. Musíte pochopiť, že nastali zlé časy. Ekonomická situácia sa nevyvíja práve najlepšie. Ľudia si držia svoje miesta.“ Ženine slová spreádzal úlisný, predstierane súcitný úsmev.

Jej žraločie očká sa radšej vyhli Lucinmu pohľadu, akoby bola nezamestnanosť nákazlivá.

Zlé časy? Myslí to vážne? Lucy by pokojne mohla napísať knihu o tom, aké je to naozaj zažívať zlé časy. Najradšej by personalistku schmatla pod krk a poriadne ňou zatriasla. Namiesto toho si však sadla na stoličku ešte bližšie k nej, rozhliadla sa po jasne osvetlenej kancelárii s moderným nábytkom a najnovším monitorom Apple Mac, ktorý zaberá väčšinu stola, a napriek úplnej panike sa snažila pôsobiť pokojne.

Žena si pochybovačne premerala jej splasnuté svetlé vlasy, pričom nedokázala skryť pohoršenie zmiešané so zvedavosťou. Lucy prehltla a do očí sa jej nahrnuli slzy, ktoré mala v poslednom čase takmer stále na krajíčku. *Len si skús pekne upraviť vlasy, ktoré ti už tri týždne padajú po hrstiach*, povedala v duchu tej žene. Neodvažovala sa umývať si hlavu častejšie ako raz týždenne, pretože pohľad

na výlevku plnú svetlých vlasov ju zo všetkých hrôz, ktoré sa jej v poslednom období diali, desil azda najviac.

Keď vám začnú takto príšerne padať vlasy, je to znamenie, že ste na tom naozaj zle. Lucy sa pristihla, že sa podvedome uškŕňa. Preboha, o chvíľu možno zavrčí ako pes! V posledných dňoch bolo pre ňu čím ďalej, tým ťažšie správať sa normálne, a práve teraz to pre ňu predstavovalo skutočnú výzvu. Dívala sa na mladú ženu v dokonale sadnúcom čerešňovočervenom kostýme, s dokonalým lesklým mikádom a nádhernými gélovými nechtami, zvýraznenými slivkovofialovým lakom. Bola stelesnením úspechu. Takto vyzerajú ľudia, ktorí smerujú k sláve a bohatstvu. Jej kariéra sa pravdepodobne sľubne rozbieha, zatiaľ čo tá Lucina sa potápa ku dnu rýchlejšie než kanoe s prerazeným dnom.

Lucy s povzdychom prehltna a snažila sa upokojiť. Posledných dvadsať minút bojovala s pokušením schytiť slečnu Dokonalú za golier a prosiť... *Predsá sa pre mňa musí nájsť nejaká práca!* Keď počúvala rovnaké táraniny, aké si už vypočula v desiatich iných personálnych agentúrach, musela si zasunúť ruky pod stehná, pevne si na ne sadnúť a plecيا zdvihnúť takmer až k ušiam, aby sa ovládla.

Na trhoch to ide dole vodou, firmy nikoho nehladajú, nikto nemá teraz istú prácu...

Dohája, toto jej predsá nemusí nikto vysvetľovať! Presvedčila sa o tom na vlastnej koži – a to dosť drsne. *Lenže ty hladáš prácu v cestovnom ruchu,* zavrčal tichý hlások v jej hlave. *A v tejto brandži sú predsá stále voľné miesta!*

„Pomohlo by, keby ste boli schopná...“ Dievča sa pokúsilo zamaskovať rastúcu zvedavosť povzbudivým úsmevom, ale veľmi sa mu to nepodarilo. „... dodať nejaké novšie referencie.“

Lucy zavrteľa hlavou. Hrdlo jej zovrelo od starého známeho zúfalstva tak silno, že sa takmer nemohla nadýchnuť. Žena sa pokúsila

o súcitný výraz a kradmo žmurkla na hodinky. Po Lucy má nepochybne dohodnutú schôdzku s oveľa sľubnejším záujemcom o prácu. S človekom, ktorého životopis prekypuje chválou od posledného šéfa. S niekým, kto sa vo svojom odbore úplne neznemožnil.

„Musí sa predsa niečo nájsť.“ Hlas mala presýtený zúfalstvom. „Pokojne sa uspokojím aj s nižšou pozíciou. Veď vidíte, koľko mám skúseností.“ A potom počula, ako vyslovuje osudovú vetu, ktorú nebola ochotná vypustiť z úst ani v tej najhoršej kríze. „Vezmem čokoľvek.“

Žena zdvihla obočie, akoby ju žiadala, aby spresnila slovo *čokolvek*.

„Teda... takmer čokoľvek,“ dodala Lucy, pretože si náhle s hrôzou uvedomila, že *čokolvek* zahŕňa ohromné množstvo miest voľných z najrôznejších dôvodov. A výška platu tejto ženy sa odvíja od toho, koľko pozícií obsadí.

„Niečo by som tu predsa len mala.“ Elegantne pokrčila plecami.

Teraz už Lucy ľutovala aj to, že povedala „takmer čokoľvek“. *Do čoho sa to púšťa? Vôbec tú ženu nepozná. Prečo by jej mala dôverovať?*

„Je to... ehm... veľký posun smerom dole. Zmluva najskôr len na určitý čas. Na dva skúšobné mesiace. A je to v zahraničí.“

„Vycestovať nie je problém,“ odpovedala Lucy a vzpriamila chrbát. Dvojmesačná skúšobná lehota by bola dobrá. A vlastne by bolo úžasné pracovať v zahraničí. Prečo jej to nenapadlo skôr? Bol by to skvelý únik. Utečie ďaleko od bývalých kolegov, ktorí sa za jej chrbtom zlomyselne pochechtávajú, vrhajú na ňu kradmé pohľady a v očiach majú napísané: *To je ona, vieš ktorá.* Alebo sa významne usmievajú, akoby jej chceli naznačiť: *Viem, čo si urobila.* Utečie od občasného úlisného zazerania v štýle: *Stavím sa, že by si si dala povedať, z ktorého sa jej robí naozaj zle.*

Dievča vstalo, niekoľkými krokmi prešlo do rohu kancelárie

a začalo sa prehrabávať v kôpke modrých dosiek na bukovom odkladacom stolíku. Lucy aj na diaľku spoznala, že ide o tie najhoršie zvyšky – o ponuky práce, o ktorých sa v agentúre hovorí: *Toto miesto zrejme nikdy neobsadíme*. Zospodu kôpky vytiahla zložku s pokrčenými rožkami. Lucy si vedela predstaviť, ako si tá úbohá zložka pripadá. Prehliadaná a nechcená.

„Hm.“

Lucy čakala, posedávala na kraji stoličky, natáhovala krk, a zatiaľ čo druhé dievča prechádzalo lesklým nechtom po papieri A4, snažila sa z neho aspoň niečo prečítať. „Hm. Fajn. Mmm.“

Lucy zovrela ruky do pästí a bola rada, že ich má stále uväznené medzi stoličkou a stehnami.

Dievča sotva počuteľne mľasklo, zavrelo zložku a ustarane sa pozrelo na Lucy. „Niečo by som tu pre vás mala. Čokoľvek.“ Zatváril sa váhavo. „Lenže ste na tú prácu prekvalifikovaná. A je to v...“ Vydala zvuk, ktorý znel, akoby si odrfkla.

„Prosím?“

„V Hvolsvöllure,“ zopakovala. Lucy si uvedomila, že si na internete vyhľadala správnu výslovnosť.

„Dobre,“ kývla Lucy. „A kde presne je ten...?“ ukázala bradou na zložku. Podľa zvuku toho slova hádala, že pravdepodobne vo východnej Európe.

„Na Islande.“

„Na Islande!?“

„Áno,“ odpovedala druhá žena a rýchlo pokračovala: „Je to práca na dva skúšobné mesiace v malom hoteli v Hvolsvöllure, ktorý leží len hodinu a pol jazdy od Reykjavíku. Zčať môžete okamžite. Mám im zavolať a poslať váš životopis?“ Tie slová vychrlila s nadšením, ktoré v nej nepochybne prebudila vyhliadka na províziu, s ktorou ani nepočítala.

Island. Vo sne by jej nenapadlo, že na také miesto niekedy pôjde. Nie je tam obrovská zima? A takmer stále tma? Lucy milovala teplo a more. Hodina a pol jazdy od Reykjavíku jej znela zlovestne – inými slovami, to miesto leží uprostred pustatiny.

Zahryzla si do pery.

„Neovládám islandčinu.“

„S tým si nemusíte lámať hlavu. Všetci tam hovoria po anglicky,“ poznamenalo veselo dievča a dodalo: „Samozrejme, môže sa stať, že vás nebudú chcieť, pretože... veď viete.“ Zvážnelo a nasadilo súcitný výraz. „Nechcem, aby ste si robili veľké nádeje. No poviem im, že máte skvelé skúsenosti. Ide len o to, že... by ich mohli zaujímať referencie z vášho posledného zamestnania. Tie, ktoré ste poskytli, sú veľmi staré.“

„Možno by ste im mohli povedať, že som mala dlhodobé neplatené voľno,“ navrhla náhlivo Lucy.

Dievča pokývalo hlavou a znovu nasadilo neúprimný úsmev. „Zavolám tam.“ Vstalo od stola a náhle vyzeralo trochu neisto. Zvyčajne asi volalo z telefónu na svojom stole, ale teraz chcelo mať súkromie, aby sa mohlo poriadne snažiť a presvedčať klienta, že uchádzačka o prácu s trojročnou dierou v životopise nie je zase až taká zlá. Lucy posledný rok pracovala v Manchestri ako zástupkyňa riaditeľa hotela, ktorý je vlajkovou loďou veľkého reťazca. Predtým v rovnakej spoločnosti stúpala dva roky po kariérnom rebríčku. Potom ju však reťazec prepustil pre hrubé porušenie disciplíny. So zaťatými zubami si vybavila bezcitnú ženskú z oddelenia ľudských zdrojov, ktorú najvyššie vedenie spoločnosti poslalo až z bohatého Surrey, aby napochodovala na scénu ako úderná pechota a zasadila Lucy smrtiacu ranu. Chris, samozrejme, výpoveď nedostal.

Lucy sa na chvíľu poddala sebalútosti. Uchádzala sa o ďalšie miesta, ale stále ju odmietali. Ani raz ju nepozvali na pohovor.

S každým ďalším odmietnutím v nej narastala beznádej – pripomínala predlžujúci sa tieň pri západe slnka. Lucy utratila všetky úspory a už nevedela, u akých ďalších priateľov by mohla nejaký čas prespávať na pohovke. Vidina potupného návratu do štvorizbového radového domčeka rodičov v Portsmouthe nadobúdala čím ďalej, tým jasnejšie obrysy. No tam sa jednoducho nemôže vrátiť. Mama by sa jej pýtala na dôvody. A otca by pravda zabila. Lucy si zahryzla do pery a znova si poranila hojace sa boľavé miesto. Už niekoľko mesiacov cítila nevysvetliteľné nutkanie stále sa hrýzť do pery. Stal sa z toho zlovyk, ktorého sa nevedela zbaviť.

„Je to... aj s ubytovaním?“ spýtala sa rýchlo, kým druhá žena vyšla z miestnosti.

„Iste! Nikto príčetný by nevzal také miesto bez ubytovania.“ Vyvalila na ňu oči, akoby si s úľakom uvedomila, že povedala priveľa. „Hneď som späť.“ Ešte výrečnejšie bolo gesto, ktorým zdvihla zložku zo stola, odniesla ju a nechala Lucy v kancelárii. Samu.

* * *

„Si si istá, že je to dobrý nápad?“ spýtala sa Lucina najlepšia kamarátka Daisy a s pohľadom upretým na obrazovku počítača neisto zavrtela hlavou. „Vzala by si prácu hlboko pod svoju úroveň. Ten hotel má len štyridsaštyri izieb.“ Odmlčala sa. „A ty predsa neznášaš sneh.“

„Niežeby som ho neznášala. Nepáči sa mi, keď sa stane z neho v meste čierna čľapkanica,“ zaprotestovala Lucy a vybavila si, ako v detstve milovala prvý sneh. Žiarivo biela nepoškvrnená pokrývka priam zvädzala, aby na ňu človek vybehol a radoval sa z guľovania a stavania snehuliakov.

„Hm,“ pochybovačne zamrmlala Daisy. „Sotva si sa aklimatizovala v Manchestri. Island bude oveľa horší. Aj keď,“ pokrčila čelom, „to miesto vyzerá veľmi pekne.“

Lucy prikývla. *Veľmi pekne? Slabý výraz!* Snímky v galérii na webovej stránke hotela boli jednoducho očarujúce. V jednom rohu sa na úbočí zasneženého kopca s členitými sivými skalnými výčnelkami krčili pestrofarebné domčeky so zatrávenými strechami a v druhom sa na divokom skalnatom pobreží o úzku kamienkovú pláž trieštili spenené vlny. Na krásnych snímkach interiéru boli zachytené výhľady z rôznych okien hotela, niekoľko veľkých kozubov a útulne pôsobiace izby s nábytkom, ktorý priam volal po tom, aby ste sa pohodlne uvelebili pred sálajúcim ohňom. Všetko bolo také úchvatné, až sa vnucovala otázka, prečo nie je miesto riaditeľa už dávno obsadené. Lucy sa dotkla jazykom boľavého miesta na vnútornej strane pery a zachvela sa. Daisy si jej syknutie vyložila zle a napäto sa na ňu pozrela.

„Nemusíš to brať. Vieš predsa, že u mňa môžeš zostať, ako dlho budeš chcieť,“ usmiala sa na Lucy srdečne. „Naozaj mi to neprekáža. Som rada, že bývaš u mňa.“

Lucy sa z Daisinej maličkaj útulnej garsónky v Bathe nechcelo, ale vedela, že túto prácu jednoducho musí vziať. „Daisy, nemôžem naveky spať na tvojom gauči. A ak túto prácu odmietnem, pravdepodobne skysnem na ňom doživotne.“

Znovu na ňu doľahlo zúfalstvo a hrozilo, že ju úplne pohltí. Prehltla a snažila sa ignorovať paniku, ktorá jej tlkla v hrudi ako uväznený vták krídlami. Pozrela sa na Daisy. Ako sa jej má priznať, že si pripadá úplne neschopná? Nedôverovala už vlastnému úsudku a cítila sa byť lapená v pasci vlastnej nerozhodnosti. *Mala by tú prácu vziať?* Rýchly prijímací pohovor cez skype jej pripadal ako obyčajná formalita. Viedla ho s ňou žena, ktorá sa ani neobťažovala predstaviť, a podľa všetkého jej bolo úplne jedno, či Lucy tú prácu zvládne, alebo nie. Akoby sa chcela len rýchlo uistiť, že mladá žena nemá dve hlavy či inú chybu, čo bolo vlastne dobre,

pretože Lucy mala prázdno v hlave, a keby musela rozprávať o svojich schopnostiach, určite by to nedopadlo dobre.

Daisy jej položila dľaň na chrbát ruky, čím ju vytrhla z myšlienok.

„Neber to. Objaví sa niečo iné. Môžeš si založiť vlastný...“

Lucy zdvihla dľaň, aby zarazila jeden z typických príhovorov svojej najlepšej kamarátky. Zdvihla obočie a Daisy sa ospravedlňujúco pousmiala.

„Do...“ Daisy zovrela pekné drobné ruky do pästí. „Lenže je to také nefér! Za nič si predsa nemohla.“

„Daisy Jacksonová! Skutočne si takmer povedala vulgárne slovo?“

Kamarátka sa nezbedne usmiala a na lícach sa jej objavili jamky.

„Len takmer. Som neuveriteľne našťvaná. Je to jednoducho...“
Zavrčala takmer ako pes.

„Vidíš, ďalší dôvod, pre ktorý by som mala odtiaľto vypadnúť. Tiež už začínaš vydávať zvieracie zvuky. Mám na teba zlý vplyv. A nie je pravda, že som za nič nemohla. Bola to len a len moja chyba, aj keď... Chris sa predviedol ako prvotriedny hajzel.“

„Nebola to tvoja chyba! Prestaň hovoriť také veci.“ Daisy sa od rozhorčenia zachvel hlas. „Nemôžeš zvalovať vinu na seba. Za všetko môže iba Chris, hoci stále nemôžem uveriť, že niečo také urobil. Prečo?“

Lucy silno zovrela čeľuste. Toto už v uplynulých šesťdesiatich dvoch dňoch preberali hádam tisíckrát a vypili pritom nespočetné množstvo pohárov prosecca, vína, džinu a vodky. Lenže ani nekonečné hĺbanie im nepomohlo nájsť odpoveď a alkohol tiež nepomáhal. Lucy si mohla za všetko sama – bola tak neuveriteľne hlúpa! Ako si mohla takto pokaziť život? Tri roky. Pre tú firmu pracovala dlhé tri roky!

Myslela si, že Chrisa pozná. Jedno však bolo isté: už nikdy nebude dôverovať žiadnemu mužovi.

„Je jedno, prečo to urobil. Musím ísť ďalej a potrebujem prácu,“ precedila Lucy cez stisnuté pery. Vycestovať na Island asi nie je najlepší nápad, ale nemám inú možnosť.

2. kapitola

Paríž

„Už sa to nesie.“ Nina posunula k Alexovi cez stôl šálku s kávou a podala mu tanier s krásnym zákuskom. „Toto je na účet podniku. Môj najnovší nápad. Malinová éclairka. Chcem vedieť tvoj názor. A možno ti zdvihne náladu,“ dodala s úsmevom, podfarbeným štipkou súcitu.

Alex pocítil bodnutie ľútosti. Nina je úžasná. Chcel ju lepšie spoznať, ale muž z jej minulosti mu roztrhal jeho plány na márne kúsky. Ukázalo sa, že je už dávno beznádejne zamilovaná do jeho kamaráta Sebastiána. Keď sa teraz na ňu Alex zadíval, musel priznať, že ju opätovaná láska celú rozžiarila. Ochutnal éclairku a zastonal.

„Je vynikajúca, Nina. Vážne vynikajúca.“

„Skvelé. Povieš mi konečne, čo sa deje?“

Zagúľal očami. Nina odtiahla stoličku, sadla si a ignorovala nesúhlasný pohľad manažéra cukrárne Marcela. Bola síce dušou tohto miesta, ale napriek tomu mal hlavné slovo jej obchodný partner Marcel a cukráreň riadil s tichou, prísnu horlivosťou.

„Kto tvrdí, že sa niečo deje?“ spýtal sa Alex s hranou bezstarostnosťou.

„Mám bratov a Sebastiána. Poznám, keď muž nesie na pleciach ťarchu celého sveta. A ty sa celý hrbíš,“ dodala s vševiediacim úsmevom.

Pozrel si na jedno plece, potom na druhé a Nina sa rozosmiala.

„Som trochu našťvaný. Ten nový hotel ešte neotvorili a manažér, ktorého prijali na moje staré miesto, už nastúpil.“ Alex mal viesť úplne nový minimalistický butikový hotel na druhej strane Paríža, ktorý sa mal otvárať práve v týchto dňoch, lenže robotníci pri renovácii objavili v pivnici kosti. Ľudské. Našťastie boli staré viac ako dvesto rokov, no aj tak sa museli práce nadsťavo zastaviť.

„V tom prípade si môžeš urobiť voľno,“ nadhodila Nina.

„Myslel som si to isté, lenže šéf dostal geniálny nápad, že ma preradí na dočasnú pozíciu.“

„Dúfam, že neodchádzaš z Paríža.“ Našpúlila pekné pery a Alex pocítil ďalšie bodnutie ľútosti. *Dobrého vždy prevalcujú.* Mal o Ninu viac zabojovať.

„Len na pár mesiacov. Quentin chce, aby som sa išiel pozrieť na hotel, ktorý plánuje kúpiť. Mám zistiť, v akom je stave, napísať o tom správu a navrhnúť, čo všetko by sa muselo urobiť, aby sme ho premenili na jeden z našich butikových hotelov.“

„Kam ideš?“

„Na Island.“

Nina od údivu roztvorila pery do tvaru malého o. „Myslela som si, že máš na mysli iné miesto vo Francúzsku, nie inú krajinu. No Island neznie zase až tak zle. Mala by to byť krásna krajina s množstvom prírodných divov, však? Bublajúce gejzíry, horúce pramene, ľadovce... Mohlo by to byť pre teba zaujímavé. Alebo sa mýlim?“

„S Islandom nemám problém. Skôr s prácou, ktorú mi prideliť Quentin.“

„Hovoril, že máš iba napísať správu.“

„Áno, ale mal by som v nej zhodnotiť súčasné vedenie hotela a zamestnancov bez toho, aby som im prezradil, kto som. A to mi nenesdí. Nemám náladu hrať sa na špióna.“

„Bol by z teba skvelý James Bond,“ podpichla ho Nina a natiahla si chrbát. „Znieš úplne rovnako ako Sean Connery.“ Zle napodobnila jeho edinburský prízvuk. „Ach, Moneypenny.“

„Takže som muž na svojom mieste,“ nadhodil. Ninino nadšenie ho pobavilo a na chvíľu mu zdvihlo náladu.

Lenže pri spomienke na dnešné stretnutie so šéfom stále cítil úzkosť. Dal nadriadenému jasne najavo, že sa mu vôbec nepáči predstava, že by mal riaditeľke hotela tajiť pravý dôvod svojej prítomnosti.

Šéfova odpoveď sa ho dotkla. Povedal mu: „Alex, tých dobrých vždy prevalcujú. Toto je biznis. Bodka. Potrebujem niekoho, kto mi otvorene zreferuje, ako to tam chodí. Bez príkras. A keď personál nebude vedieť, kto si, bude pre teba všetko oveľa jednoduchšie. O vedení toho hotela som nepočul nič dobré. Posledné recenzie na TripAdvisore sú úplne príšerné. Keď ťa tam vyšlem, získam oveľa lepšiu predstavu. Máš dobrý úsudok a dokážeš odhadnúť, čo to miesto potrebuje, aby sme ho dali do poriadku, aký je personál a či si ho môžem nechať, alebo ich mám všetkých kopnúť do zadku.“

V hlave mu dookola bzučala šéfova veta: *Tých dobrých vždy prevalcujú*. Čo je zlé na tom, že sa snaží byť dobrý? Keď je to potrebné, vie sa predsa zachovať aj tvrdo. Minulý týždeň napríklad vyhodil z hotelovej reštaurácie hosťa, ktorý štipol servírku do zadku, a navrieskal na agresívneho vodiča dodávky, ktorý začal do brány hotela a urobil do nej takú veľkú dieru, že by

sa mohlo prehnať cez ňu stádo kráv. A keď pristihol vrchného cukrára, ako hodil panvicu po chlapcovi, ktorý sotva vyšiel zo školy, okamžite ho vyrazil.

Vošiel Sebastián, objal Ninu okolo pliec, sebavedome, pomaly ju pobožkal na pery a Alexa úplne ignoroval. „Ahoj, kráska, nádherne voniaš po malinách.“ Vychutnal si ešte jeden dlhší bozk.

Alex zagúľal očami.

„Z Alexa bude James Bond,“ oznámila mu Nina. Aspoňže sa od nej Sebastián odtrhol a otočil sa k Alexovi. Ten sa uškrnul. Veľmi dobre pochopil, že si z neho Nina utahuje.

„Bond? James Bond?“ Sebastián zdvihol dokonalé obočie, ktorým pripomínal Rogera Moora.

„Nie, Nina len zveličuje moju prácu v utajení. Vyslali ma na prieskum. Quentin Oliver si na Islande vyhliadol hotel, a pretože mám práve pracovne hluché obdobie, požiadal ma, aby som sa tam išiel pozrieť.“

Keby prezradil, že sa tam chystá vydávať za barmana, Sebastián by sa zbláznil od smiechu.

„Znie to skvele,“ prehodil Sebastián a zrazu sa usmieval. Pravdepodobne ho potešilo, že je Island veľmi ďaleko, hoci si vôbec nemusel robiť starosti – hneď ako sa Alex dozvedel, že Nina je zamilovaná do Sebastiána od svojich osemnástich rokov, okamžite vycúval. Na sekundu zauvažoval, čo by sa asi stalo, keby o ňu viac zabojoval a uveril, že u nej predsa len má šancu. *Vycúval, pretože to chcel Nine uľahčiť?*

Zatiaľ čo o tom premýšľal, široko sa na Sebastiána usmial. Možno zvíťazil ten lepší. Nina Sebastiána zbožňovala a hodila sa k nemu.

Možno bola pre neho až príliš dobrá... Lenže Alex ešte nikdy nevidel Sebastiána takého pokojného a šťastného.

„Nevadí mi, že mám odletieť na Island. Ako povedala Nina, na severskú klímu som zvyknutý. Prekáža mi iba tá práca v utajení.“

„Prečo?“ Sebastián pokrčil plecami. „Nesmieš zabúdať, že ide o biznis. Keď je v stávke niečo, čo naozaj chceš, je ľahšie správať sa bezohľadne.“ Významne sa pozrel Alexovi do očí. Usiluje sa mu niečo naznačiť? Vzápätí sa vrelo a povzbudivo usmial. „Nikoho by som vo svojom tíme nemal radšej ako teba, kamarát. Chápem, prečo ťa Quentin Oliver požiadal o túto službu. Zvládneš to skvele. Si charakterný človek, nikomu neublížiš, ale tiež sa nenecháš od nikoho oklamať. Keby sa ukázalo, že je súčasný riaditeľ idiot, tak by ti predsa neprekážalo podať o tom správu, však? Neznášaš arogantné typy a ľudí, ktorí si nerobia poriadne svoju prácu. Ak je to dobrý chlap, nemá sa čoho báť.“

3. kapitola

Island

Lucy stála v úplnej tme pred pevne zatvorenými dverami hotela *Polárna žiara*, bola premrznutá až po končeky prstov, vydychovala obláčiky bielej pary a hlavou jej divoko vírili myšlienky. Toto vážne nebol dobrý nápad. Prečo len počúvla tú nadutú personalistku, ktorej išlo iba o províziu? Prečo nezostala s Daisy v Bathe? V záchvate hystérie sa takmer nahlas rozosmiala, pretože bola zúfalá. Vedela, že je to zlý nápad, a nemýlila sa. Mala dôverovať intuícii.

Rýchlo žmurkala, aby potlačila slzy, lebo jej rozhodne nepomôžu. Už tretíkrát zabúchala na dvere, naivne skrížila prsty pre šťastie, akoby jej to mohlo pomôcť o niečo viac ako plač, a v duchu prosila, aby jej prišiel niekto otvoriť. Prečo len dovolila, aby ju vodič taxíka vysadil na začiatku príjazdovej cesty? Mala ho požiadať, aby počkal, ale namiesto toho sa dívala, ako červené zadné svetlá auta miznú v diaľke, a potom zostala úplne sama. Počas celej cesty sem stretli iba dve autá. Dve! A obe mierili opačným smerom. So zachvením sa rozhliadla. Obklopovala ju úplná tma, okrem jej telefónu nikde nič nesvietilo. Nebola tu jediná známka života, rozhodne nie toho ľudského. Keď Lucy po dvojhodinovej jazde lejakom – pršalo nonstop od chvíle, keď lietadlo pred tromi hodinami pristálo v Reykjavíku – vystúpila z taxíka, začula zľava tlmené zavrčanie. Posvietila tým smerom telefónom a v tme sa žltó zablykli dve oči. Žijú na Islande vlky? Slabým lúčom svetla prekmitol chvost nejakého utekajúceho zvieraťa a Lucy sa od tej chvíle necítila práve veľmi bezpečne. Vliekla sa hore po cestičke, opatrne našľapovala na kamene a jej kufor na každom hrbolčeku zaprotestoval.

Teraz stála pred drevenými dverami a cez presklené výplne sa snažila nahliadnuť dovnútra. Bola tam úplná tma. Nad sebou počula šušťanie zatravnenej strechy. Alebo žeby sa tam zakrádalo ďalšie zviera? V mysli sa jej začalo vynárať až príliš veľa scén z *Pána prsteňov*. S posledným návalom energie zalomcovala kľukou z tepaného kovu, akoby verila, že sa stal omyl a dvere, na ktoré tak dlho márne búcha, boli v skutočnosti celý čas otvorené.

Bolo to rovnako zbytočné, akoby začala mlátiť hlavou o stenu. Niekde čítala, že v tejto krajine sa nikto nezamyká – tak to určite! Zabúšila na dvere pästou a pozrela sa na displej telefónu. O chvíľu sa vybijie batéria. Čupla si, stiahla si rukavice a zavolala na jediné